

LORENA SCHÄFER

NA
DOSAH
hvězd
ROMÁN

PŘELOŽILA
TAJÁNA ŠTEFÁNKOVÁ

NA
DOSAH
hvězd

Copyright © 2023 Bastei Lübbe AG, Germany

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2025

Cover © Kreativní bojovníci, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5590-5 (pdf)

LORENA SCHÄFER

NA
DOSAH
hvězd

přeložila Taťána Štefánková

*Pro Vivi,
která stejně jako já věří
ve velké milostné příběhy.*

PLAYLIST

Coastline – Hollow Coves

Nothing Else – Angus & Julia Stone

Heartbeat – SAILR

Waves – Beachfriends

Bloom – The Paper Kites

At Home – Jon Bryant

Be Slow – Harrison Storm

Acoustic – Billy Raffoul

I Got You, Honey – Ocie Elliot

For the Very First Time – Joel Stewart

Hold You – Jack Botts

You Belong With Me – Taylor Swift

Taylor – Jack Johnson

I'll Be There for You – The Rembrandts

It Must Have Been Love – Roxette

IVY

„S tebou to nemělo nic společného, Ivy.“
Ta slova se mi uhníždila v hlavě, ačkoli jsem si přísahala, že už se k tomu nebudu vracet. Přesto se mi před očima stále dokola odehrávala ta samá scéna: jak se Leon na rozedraném gauči v našem bytě líbá s jinou.

Zapomenout mi očividně nepomohl ani let doslova na druhý konec zeměkoule. Ale nějaký pokrok tu byl: ještě před několika týdny bych propukla v pláč. Teď už jsem cítila jen vztek. Zato pořádný. A zařekla jsem se, že už nikdy nebudu důvěřovat žádnému klukovi.

Autobus sjel z dálnice a odbočil směrem na Emerald Bay. Dlouhý den v letadle a další tři hodiny jízdy ze Sydney jsem měla konečně za sebou. Venku svítilo slunce a jeho zář byla úplným opakem ledového deště se sněhem, který mě provázel do letadla v Německu. Austrálie se nyní na konci ledna nacházela uprostřed léta.

Není to tím, že má blond vlasy? Zadumaně jsem se tahala za prameny hnědých vlasů, které mi sahaly těsně pod ramena. *Nebo že ona má tak dokonale opálené tělo?* Na rozdíl ode mě, která si i z léta odnášela nanejvýš zarudnutí na bledé kůži? *Nebo tím, že je tak zkušená?* O něco později jsem totiž zjistila, že je jí už dvacet jedna a studuje techniku na strojní fakultě o dva semestry výš než Leon. Zato mně bylo pouhých osmnáct a před Leonem jsem žádné zkušenosti s kluky nenasbírala.

Přestaň s tím, Ivy, přikázala jsem si už poněkolkáté. Je to tím, že Leon je mizera, a tvé zkušenosti ani velikost košíčků nebo tvar tvého zadku v tom nehrají žádnou roli.

Autobus zpomalil a vjel na kruhový objezd. Na dřevěné bílé tabuli zde stálo modrým písmem: *Vítejte v Emerald Bay*. Takže jsem skutečně dorazila až sem. Do *Austrálie, země tam dole za mořem*. Daleko od... prostě daleko od domova. Autobus nakonec za hlasitého syčení zastavil a dveře se otevřely. Honem jsem chňapla kufry a přecpaný batoh a pospíchala jsem, abych se k nim dostala co nejdříve.

„Moc děkuji,“ zavolal na řidiče starší pán, který vystupoval přede mnou.

Řidič si poklepal na basebalovou čepici a zavolal vesele zpátky: „No worries, mate.“ Byli tady snad všichni tak přátelští?

Když jsem vystoupila z autobusu, zahalil mě dusný, horký vzduch. A z korun vysokých stromů, které lemovaly cestu a mezi nimiž jsem zahlédla i palmy, ke mně doléhalo hlasité štěbetání jakýchsi cizokrajných ptáků.

Nejdelší cesty, které jsem doposud podnikla, byly dvě: kdysi dávno s mámou do Holandska a později s Leonem do Itálie. A teď jsem stála tady. Úplně sama.

Okamžitě jsem ty znepokojující myšlenky zahнала a rozhlédla se kolem sebe. Na druhé straně ulice jsem objevila supermarket, vedle něj poštu a pak budovu s nápisem *Návštěvnícké centrum*. Musela jsem se usmát – co tak asi bude v Emerald Bay pro návštěvníky k vidění? Na fotkách na internetu působilo to místo ospale a nezáživně. A přesně to jsem teď potřebovala. Po tom, co se událo.

Když jsme se rozešli s Leonem, zahrabala jsem se na celé týdny v posteli s nekonečnou smyčkou *One Last Time* ve sluchátkách a neopouštěla vůbec svůj pokoj. Až mi jednoho dne máma přidržela před obličejem kapesní zrcátko. Dodnes slyším její slova: „Ivy, miláčku. Potřebuješ jít zase ven. Podniknout něco, co nijak nesouvisí s Leonem.“

Lekla jsem se, zvedla z polštáře ubrečený obličej a spatřila v tom miniaturním zrcátku tvář s temnými kruhy pod očima. V tu chvíli jsem se rozhodla, že to takhle opravdu dál nejde. Máma měla pravdu – čím dál se dostanu od Leona, tím větší je šance, že na něj konečně zapomenou.

Celé roky jsem snila o cestě na kontinent na druhé straně zeměkoule. Jenže když se mi ve čtvrtém ročníku na střední ta šance v podobě výměnného pobytu nabídla, Leon se mě vyděšeně zeptal: „A co bude s námi dvěma?“ Seznámili jsme se půl roku předtím, předpokládala jsem tedy, že tři týdny jeden bez druhého bez problémů vydržíme. Ale Leon rozhodl za nás: „Nemůžeš si prostě odjet na tak dlouho!“ Byla jsem velmi zamilovaná, a tak jsem svoji přihlášku stáhla.

Dnes už byl Leon minulostí a mně bylo okamžitě jasné, co bych měla udělat. Sáhla jsem po notebooku, zadala do vyhledávače *Austrálie* a celé hodiny jsem pak procházela fotky s nekonečnými plážemi, koalami a klokany. Poprvé po dlouhé době jsem zase pocítovala něco jako radost. Ale z čeho to celé zafinancovat? Pustila jsem se tedy po chvíli do hledání nabídek brigád a pracovních víz pro studenty.

Až do našeho rozchodu jsem svůj život řídila kompletně podle Leona. Byl o rok starší než já a začal už studovat vysokou v našem rodném městě Dortmundu. Připadalo mi samozřejmé, že ho tam budu po maturitě následovat, abychom mohli být spolu. A protože jsem neměla vůbec tušení, jak se svým životem naložit, rozhodla jsem se pro studium podnikové ekonomiky. Leon totiž prohlásil, že podniková ekonomika je pro mě přesně to pravé. Že s takovým oborem najdu dobrou práci vždy. A tak byla moje další cesta předem určená: Leon a já budeme studovat ve stejném městě a později si najdeme někde poblíž i práci. Leon byl rodinný typ, co by se nikdy neodstěhoval nikam daleko. Jenže pak to všechno dopadlo úplně jinak. Promarnila jsem dva měsíce života studiem ekonomiky a účetnictví, které mě přitom ani trochu nezajímalo.

Když je člověk zamilovaný, dělá prostě kompromisy, říkala jsem si pořád dokola. Jednoduše jsem se nikdy nezamyslela nad tím, čím bych se doopravdy chtěla stát. A teď jsem konečně mohla vzít svůj osud do vlastních rukou. Byl to divný pocit, který mi zároveň naháněl trochu strach. Co když se rozhodnu špatně? Opravdu mi bude k něčemu užitečné, pokud strávím několik příštích měsíců na brigádách v zahraničí? Ale při představě, že zase budu sedět v přednáškovém sále a probírat výpočty zisků a ztrát, se mi okamžitě sevřel žaludek.

Procházela jsem tedy dál inzeráty s nabídkami práce v Austrálii a nakonec jsem se rozhodla, že se zkusím přihlásit na výpomoc při sklizni na farmě v pobřežním městečku Emerald Bay. Tady začnu a odtud potom vyrazím se studentským pracovním vízem dál. Už jako dítě jsem pomáhala babičce se záhonky v zahrádkařské osadě. Pěstovaly jsme tam spolu rajčata a okurky a sklízela jsem s ní i brambory. Časem jsem si zamilovala vaření z čerstvě sklizené zeleniny a pečení s ovocem ze zahrádky. Nejprve trochu nedobrovolně, protože když jsem nastoupila do páté třídy, máma začala opět pracovat na plný úvazek a já jsem nemohla být doma neustále sama. Později mě to ale začalo ohromně bavit a stala se z toho vášeň. Leon se mé lásce k netradičním pokrmům z kvalitních surovin jen vysmíval, veškeré mé kulinářské pokusy přesto pokaždé rád doslova zhltnul.

Ze zamyšlení mě vytrhl hlasitý zvuk mobilu. Sundala jsem si ze zad batoh a vytáhla telefon. Taylor, moje nová spolubydlící, mi napsala zprávu:

Vítej v Austrálii! Klíč máš pod rohožkou, protože nevím, jestli se stihnu vrátit, než dorazíš. Klidně už se začni zabydlovat.

Adresu domu jsem měla uloženou v mobilu: 431 Kangaroo Hill, Emerald Bay. Zněla jako z cestovatelského průvodce a já si ji okamžitě zamilovala.

Otevřela jsem mapu. Podle popisu trasy bych se měla pustit směrem na sever. A tak jsem si batoh zase hodila na záda, popadla kufr a táhla ho za sebou po Main Street. Bylo hrozné horko. Po zádech mi stékal pot a už po několika stech metrech, kdy jsem odbočila a ulice začala prudce stoupat do kopce, se mi oblečení nepříjemně lepilo na tělo.

Ulice tu lemovaly jednopatrové domy s předzahrádkami, a v jednom vjezdu stála dokonce zaparkovaná loď! Byl to naprosto jiný pohled než na sídliště z betonových obytných bloků, na které jsem byla zvyklá z domova.

Pokoj v Kangaroo Hill jsem našla na stránkách pro sdílené bydlení. Dům byl právě v rekonstrukci a jeho majitelka díky tomu nabízela nízký nájem, což mi vzhledem ke stavu mého konta dokonale vyhovovalo.

Taylor mi poslala foto pronajímaného pokoje a já jsem při pohledu na velkou postel a podlahu z bílých prken rovnou odpovíděla: *Kdy se můžu nastěhovat?* Ještě párkrát jsme si napsaly a už teď se zdálo, že si budeme skvěle rozumět. Byla jsem ráda, že už tu někoho znám – i když jsem se do Austrálie těšila, nedokázala jsem si představit, že bych byla v té naprosto cizí zemi úplně sama. Taylor bylo devatenáct, tedy o rok víc než mně, a já jsem se těšila, že budu žít u někoho, kdo se tu vyzná. Věřila jsem, že spolu budeme podnikat všechno to, co spolubydlící běžně dělají: společně vařit, dívat se na seriály na Netflixu a pomlouvat kluky. Že si užiju holčičí společnost, kam bude klukům vstup zakázán.

S Leonem se můj volný čas točil především kolem fotbalu. Buď hrál on sám a chtěl, abych mu fandila, nebo jsme sledovali nějaký zápas v televizi. Ale s tím teď byl konec. Rozhodla jsem se, že odtěd už v mém životě nebude místo pro žádného chlápka, podle kterého bych řídila svůj život, že vezmu jednoduše svoji budoucnost do vlastních rukou. Tohle byl začátek nové Ivy.

IVY

Australské slunce do mě dál neúprosně pražilo. Táhla jsem kufr po horké dlažbě, stírala si pot z čela a doufala, že nedostanu úpal, ještě než dorazím na místo.

„Sakra, tady někde už to přece musí být,“ klela jsem. A skutečně – krátce nato se ulice stočila a ukázal se malý dřevěný domek z Taylořiných fotografií. Byl natřený na bílo a měl šedá okna i šedé střešní tašky. K tomu se kolem celé budovy vinula překrásná dřevěná veranda.

S vypětím posledních sil jsem dotáhla kufr na příjezdovou cestu a vynesla ho po schodech ke vchodovým dveřím. Pro jistotu jsem nejdřív zaklepala, ale uvnitř se nic nepohnulo. Ulevilo se mi, když jsem pod rohožkou z hnědého lýka skutečně našla klíč. Když jsem ho zastrčila do zámku, otočila jím a otevřela dveře, zavála zevnitř vůně čerstvé barvy. V předsíni mě přivítaly kýble s nátěrem, nářadí a prkna různých rozměrů. Určitě patřily řemeslníkům, kteří dům právě renovovali. Protáhla jsem se opatrně kolem. Čtvercový dům nebyl velký, ale díky světlým podlahám působil příjemně a pohodlně. A to, co se nenacházelo pod igelitovými plachtami, vypadalo prostě nádherně.

Z chodby vedly troje dveře, jedny do koupelny a ty zbylé do dvou ložnic. Z fotek jsem věděla, která bude moje, a tak jsem do ní odvěkla kufr. Většinu místnosti tady zabírala velká postel, vedle které stál noční stolek s úchytkou z mušle. Stěna za nimi

byla do poloviny výšky obložená bílým dřevem a nad ním visel velký obraz znázorňující v jemných barvách pláž. Jutový koberec na taktéž bílé podlaze barevně dokonale ladil s roletami na oknech. Jen stará skříň z hnědého dřeva se sem moc nehodila. Přesto byl pokoj ve skutečnosti ještě hezčí než na fotografiích. Opravdu tady budu moct příštích pár týdnů bydlet?

Celá rozrušená jsem prošla i zbytek domu. Koupelna už měla nejlepší léta za sebou. Zelené dlaždice a stará podlaha se žlutým nádechem nevybízely právě k relaxační koupeli. Přejela jsem prsty po okraji umyvadla – alespoň tu bylo čisto.

Potom jsem nakoukla pootevřenými dveřmi druhého pokoje, který určitě patřil Taylor. Tady ještě vládl na podlaze chaos. I přes kýble s barvou se však už teď dalo vytušit, že až bude pokoj hotový, bude také vypadat skvěle. Zamračila jsem se – na podlahových prknech ležely velké mikiny s kapucí. Že by si tu řemeslníci nechali oblečení?

Pak jsem prošla chodbou do velké kuchyně, která se rozprostírala přes celou šířku domu. Byla tu už zabudovaná úplně nová kuchyňská linka včetně velké lednice a i sporák vypadal, že ho dosud nikdo nepoužil. Uprostřed místnosti, u velkého kuchyňského ostrůvku, stály tři barové židle. Těšila jsem se, až si tu budu zkoušet nové recepty. Možná se i seznámím s lidmi, které sem budu moct pozvat ke společnému jídlu. V rohu stál velký stůl ze světlého dřeva a za ním vykukoval měkký gauč, sloužící zřejmě jako rohová lavice.

Kdyby mě tady tak viděl Leon.

„Sama do Austrálie? Ty?“ zeptal se skepticky, když jsem mu vyprávěla o svých plánech. Přebíral si ode mě právě tašky se zbytkem svých věcí – ačkoli jsem je vlastně měla spíš spálit – a vrtěl přitom nevěřícně hlavou.

„Co tím chceš říct?“ zeptala jsem se kousavě.

„Ale jdi, Ivy,“ odpověděl. „Jak si tam poradíš sama? Jsi tak nesa-mostatná, beze mě budeš totálně ztracená.“

Zrudla jsem vzteky. Jestli byla do té doby Austrálie jen mým snem, od toho okamžiku jsem si přísahala, že ho proměním v čin a dokážu Leonovi, že se mýlil.

I přesto jsem samozřejmě byla trochu nervózní. Snažila jsem se nemyslet na to, že jsem zahodila studium a nacházím se teď úplně sama na druhém konci světa. Ale zvládla jsem to až sem a tím byl učiněn první krok.

Vrátila jsem se do svého pokoje, vzala si z kufru šampón a sprchový gel a zamířila do koupelny. Tam jsem otočila kohoutkem a pouštěla si za labužnického vzdychání studenou vodu na propocené tělo. Po sprše jsem se cítila jako znovuzrozená. Sice jsem byla utahaná jako pes, ale úplně nový člověk. V tom horku jsem mohla nechat vlasy uschnout na vzduchu, takže jsem si je jen letmo rozčesala prsty. Potom jsem si kolem sebe omotala jeden z ručníků z regálu vedle umyvadla a právě jsem se chystala projít chodbou zpátky do svého pokoje, když jsem cestou koutkem oka zaregistrovala postavu opírající se o dřež. Unikl mi hlasitý výkřik. Nestála tam totiž Taylor, ale vysoký chlap s blond vlasy a třídním strništěm.

„Co tady děláš?“ zvolala jsem hystericky a instinktivně jsem si utáhla ručník pevněji kolem těla.

Zvedl v uklidňujícím gestu ruce a honem řekl: „Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.“ Ten tedy měl drzost!

„Copak se k někomu do domu vchází bez zaklepání?“ Vztekla jsem se na něj mračila. Chtěl říct něco na svou obhajobu, ale nepustila jsem ho ke slovu. „Víš Taylor, že si sem chodíš jako do vlastního?“

V očích se mu objevil zmatek. „Cože mám vědět?“

„To není zrovna nejslušnější, odpovídat na otázku protiotázkou,“ vyčetla jsem mu. „Taylor říkala, že přístup do domu máme jen ona a já. Víš vůbec, že jsi tady?“

Chvilí na mě jen zaraženě zíral, ale potom mu tvář rozzářil široký úsměv. „Ano.“

„Opravdu?“ zeptala jsem se, náhle znejistělá.

„Ano, Taylor ví, že jsem tady.“

Sakra. Nezmínila se mi ani slůvkem o tom, že má přítele. Nebo byl třeba jen známostí na jednu noc a přespal tady? Potřebovala jsem se toho chlápka okamžitě zbavit.

„Řekla ti také, že se sem dneska nastěhuju?“ Opět přikývl, ve tváři samolibý úsměv.

„Pak bych tě požádala, abys odešel. Chci si teď v klidu vybalit, než se vrátí domů. Kdybys s ní náhodou mluvil, můžeš jí vyřídit, že už jsem dorazila.“

Odkráčela jsem s hrdě vztyčenou hlavou do svého pokoje, zabouchla s velkým rozmachem dveře a otočila klíčem v zámku. Potom jsem se snažila uklidnit divoce tlukoucí srdce. *Tak tomu jsem to ukázala. Mě už nikdy nebude žádný chlap uvádět do rozpaků.* Odted' tu byla jiná Ivy: sebevědomá a neochvějná. Přesně taková, jak jsem si slíbila.

Chvilí jsem naslouchala, jestli ještě není v domě, ale všude panovalo ticho. *Ten už se sem jen tak neodváží.* Vklouzla jsem do krátkého bílého topu a džínové sukně a začala jsem si uklízet do skříně zbytek věcí z kufru.

Vtom někdo hlasitě zaklepal na domovní dveře. Kdo to mohl být? Možná mi Taylor nechala pod rohožkou svůj jediný klíč. Honem jsem běžela ke dveřím a nedočkavě jsem je otevřela. „To jsi zase ty!“ zvolala jsem našťavaně, když tam stál opět ten chlápek s tím svým troufalým úsměvem.

Musela jsem si přiznat, že v černém tílku, které zdůrazňovalo jeho svalnaté paže, vypadal zatraceně dobře. Byl opálený od slunce a na sobě měl béžové plátěné kraťasy a pevné outdoorové boty. Zakřenil se a podal mi papírový sáček, ze kterého se linula nebezpečně lahodná vůně. „Srdečně tě vítám v Emerald Bay! Dával jsem si pozor, abych pořádně zaklepal.“

Kromě housky v letadle, která chutnala podezřele zatuchle, jsem dnes ještě nic nejedla, a tak mi jako na povel zakručelo v žaludku.

Možná je to prostě Taylorův kamarád a snaží se být milý. Najednou jsem svého rázného výstupu trochu litovala. Ale i tak – přijela jsem sem s předsevzetím, že tu budu trávit čas pokud možno *bez mužů*.

Odkáslala jsem si a tentokrát už jsem mu odpověděla trochu smířlivějším tónem. „To je od tebe milé, ale opravdu bych raději nejdříve počkala na Taylor.“

Sotva jsem to dořekla, zastavilo před vjezdem auto a okénko u řidiče sjelo dolů. Za volantem seděla jakási starší dáma. Ta se teď naklonila a zavolala směrem k nám: „Taylore, tys natřel terasu! Vypadá to skvěle!“

Taylore.

Taylore?!

Když mi to konečně došlo, vyděšeně jsem na něj vytřeštila oči.

Taylor se na mě vědoucně zakřenil, pak zamával na řidičku a odvětil: „Děkuji vám, paní Pikeová!“ Ona mu také potěšeně zamávala, šlápla na plyn a odfrčela.

IVY

Stála jsem tam a nevěděla, co mám říct. Nejraději bych se na místě propadla do podlahy. Určitě jsem byla rudá jako rak. Můj mozek se zatím pokoušel pochopit, co se tu právě stalo – křičela jsem na svého spolubydlícího v jeho vlastním domě a potom jsem ho z něj vyhodila. Taylor nebyl dívka, ale kluk. A ještě k tomu zatraceně pohledný kluk. A tak jsem se jen otočila na podpatku a upalovala dovnitř.

„Počkej, Ivy,“ volal za mnou.

Trochu zmateně jsem rázovala po kuchyni sem a tam, protože jsem nevěděla, co jiného bych měla dělat. Taylor zatím postavil sáček s jídlem na kuchyňskou linku a posadil se na jednu z židlí.

„Je mi líto, že jsi čekala někoho jiného. Zřejmě tady došlo k obrovskému nedorozumění.“ V jasně zelených očích měl omluvný výraz. Jeho australský přízvuk byl naprosto odlišný od angličtiny, kterou nás učili ve škole. Polykal koncovky, což znělo opravdu roztomile. *Seber se, Ivy. Jak to, že sis toho vůbec všimla?*

„Nezačneme znovu od nuly?“ ptal se, s hlavou nakloněnou k rameni.

Jenže já jsem ho ani pořádně neposlouchala, jen jsem dál nervózně přecházela po kuchyni mezi ledničkou a barovým pultem. „Taylor Swiftová, Taylor Mommsenová,“ vyjmenovávala jsem, „obě ženy.“

„Taylor Lautner, Taylor Kitsch,“ odvětil jen.

Do háje. Měl pravdu.

„Tak už se posaď,“ požádal mě a ukázal na židli vedle sebe.

Zůstala jsem stát, ale po chvíli jsem se na ni rezignovaně sesunula.

„Je mi opravdu moc líto, že jsem k tobě byla tak nezdvořilá,“ omluvila jsem se zkroutěně.

„Nic se neděje.“ V očích mu jiskřilo. Patrně mu celá ta situace připadala vtipná.

Mně ale ne. Nechtěla jsem mít znovu na blízku kluka, jako tomu bylo několik posledních let. Přála jsem si přesný opak.

„Tvoje profilová fotka,“ zkusila jsem to ještě jednou.

„Ještě nedávno jsem měl dlouhé vlasy.“ Pročísl si rukou dnes už krátké prameny vlasů. Na fotce byl vidět pouze zezadu, s dlouhou, vlnitou hřívou a na pozadí zářivě modré moře. Nikdy by mě nenapadlo, že Taylor není žena.

„Ale ten dům... a ta ložnice. Je tak dokonale zařízená,“ chytala jsem se posledního stébla.

„A to jako umějí jen ženy?“ zamračil se.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Měl pravdu. Byl to hloupý předpoklad. Kde jsem vůbec přišla k takovému klišé?

„Dělám si truhlářský kurz,“ vysvětloval. „A rekonstrukce interiéru mě baví nejvíc. Phoebe, naše bytná, mi dala zakázku na renovaci tohoto domu. Nechává mě tady za to bydlet.“

„Ty to všechno děláš sám?“

Přikývl a řekl s hrdostí v hlase: „Už jen jeden rok a budu oficiálně mistrem truhlářem.“

Taková cílevědomost mě zahanbila. Seděla jsem tu vedle něj, za sebou přerušené studium a před sebou leda tak kariéru pomocné síly při sklizení úrody, zatímco on už teď přesně věděl, čeho chce dosáhnout.

„Ale...“ zkusila jsem to znovu, ale hned jsem to zase vzdala. Nezbyvalo mi než si to přiznat – uvízla jsem v tomto domě na druhém konci světa s přitažlivým Australanem jako spolubydlicím. Většina holek by to asi považovala za výhru v loterii, ale pro

mě to znamenalo katastrofu. Těšila jsem se na sdílené bydlení s kamarádkou plné pyžamových večírků, seriálových maratonů a večerního vaření. Dobře, možná by to nemuselo být až tak moc holčičí jako u Gilmorových děvčat, ale alespoň bych svůj život nemusela znovu přizpůsobovat nějakému chlapovi.

Pásmová nemoc, dvaatřicet hodin bez spánku a teď ještě tohle... Najednou mě přemohla strašlivá únava. V tu chvíli bylo mým jediným přáním zahrabat se do peřin v mém překrásně zrenovovaném pokoji a na tu šlamastyku zapomenout.

Zvedla jsem se tedy ze židle a ukázala jsem na jídlo, které Taylor přinesl. „Díky za tu večeři, ale jsem úplně hotová a potřebuji si lehnout. Omlouvám se.“

Chápavě na mě pohlédl. „Jasně, musíš být utahaná jako pes.“ Pak pokývl hlavou směrem k ledničce. „Svoji porci budeš mít tady. Pro případ, že by ses v noci probudila a měla hlad.“

„To se určitě nestane,“ odvětila jsem. Měla jsem totiž pocit, že bych mohla prosperat klidně i několik dní. „Uvidíme se zítra,“ řekla jsem a odešla jsem z kuchyně.

„Dobrou,“ volal za mnou a měla jsem dojem, že v jeho hlase slyším náznak smíchu.

V pokoji jsem se převlékla, padla do postele a ve vteřině mě přemohl spánek.

Příští ráno jsem zprvu neměla ani tušení, kde se nacházím. Závěsy nebyly zatažené, a tak dovnitř pronikalo slabé světlo. A zatímco včera jsem únavou sotva stála na nohou, teď jsem byla natolik svěží, že bych snad mohla i kácet stromy.

Podívala jsem se na mobil. Spala jsem skoro deset hodin. Jestliže tady na východním pobřeží Austrálie bylo pět hodin ráno, muselo být v Německu už osm večer. Mé tělo tedy úplně vypadlo ze svého rytmu.

Poslala jsem mámě zprávu, že jsem dorazila v pořádku, protože od příletu na letiště jsem jí o sobě ještě nedala vědět. Potom

jsem zkoušela znovu usnout, ale jen jsem se neklidně převalovala v posteli. V duchu jsem se totiž stále vracela ke včerejšímu setkání s Taylorem. Nejraději bych si přetáhla peřinu přes hlavu, jako kdybych tak mohla vrátit čas a vzít svůj omyl zpět.

Psali jsme si spolu převážně jen o jeho domě a o Emerald Bay. Na mou otázku, co rád dělá, odpověděl, že rád surfuje a tráví čas s přáteli.

Nic v jeho zprávách nenaznačovalo, že není holka, jak jsem to automaticky předpokládala. Napomohla k tomu i angličtina, která ve slovesech nerozeznává mužský a ženský rod. Ale co teď? Hledat si rovnou jiné bydlení? Byla jsem bezradná.

Raději jsem vstala a přešla k oknu. Začínalo už svítat a v zahradě se začaly rýsovat siluety keřů a palem. Teprve teď jsem si naplno uvědomila, kde se nacházím.

Ve včerejším zmatku jsem si ani nestačila v klidu prohlédnout okolí, a tak jsem se potichu vyplížila z pokoje a dál přes chodbu do kuchyně, odkud vedly prosklené dveře na verandu. Když jsem je otvírala, tak zavrzaly. Vdechovala jsem zhluboka čerstvý vzduch, který voněl solí. A skutečně jsem poblíž slyšela šumění moře. Přešla jsem tedy bosky přes verandu do zahrady. Tráva byla ještě vlhká a na dotek jiná než ta u nás doma, tak nějak mohutnější a méně poddajná. Pomalu se vyjasňovalo, takže už jsem rozeznala i bílý plot obklopující celý pozemek. A na jeho konci jsem mezi všemi těmi vysokými rostlinami objevila malá vrátka. Že by to byl...

Rozrušená jsem k nim přeběhla, otevřela je a skutečně jsem stála na dřevěných, prudce se svažujících schodech, které vedly přímo na pláž. Chytila jsem se dřevěného zábradlí a opatrně jsem po nich sestoupila. Nemohla jsem uvěřit svému štěstí. Předpokládala jsem, že dům v Kangaroo Hill bude krásný, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že budu bydlet přímo u moře. Přede mnou se rozprostřela pláž Emerald Bay a nekonečná voda. Ačkoli bylo ještě brzy ráno, v dálce už surfaři sjížděli první vlny. A na horizontu se v tu chvíli vylouplo z vln slunce a zahalilo pláž do teplého, zlatého světla.

Odolala jsem nutkání štípnout se do tváře, abych si potvrdila, že se mi ten pohled jen nezdá. A tak jsem tu stála bosá na pláži v Austrálii, v mém oblíbeném tričku s Mickey Mousem a v boxerkách. Obojí jsem kdysi dávno sebrala Leonovi. *Leon*. Opět mě bodlo u srdce.

Snažila jsem se myšlenky na něj setřást a soustředit se místo toho na svoji nynější situaci. Včera večer bych byla z toho domu nejraději utekla. Dnes jsem ale nevěděla, co si mám myslet. Tohle tady byl prostě sen. Jenže původně jsem sem přijela s pevným předsevzetím držet se od mužů dál.

Ponořená v myšlenkách jsem chvíli sledovala oceán před sebou a nakonec jsem potřásla hlavou rozhodnutá, že bydlení vyřeším později. Momentálně jsem na tom stejně nemohla nic změnit, a navíc mě teď čekal první pracovní den na farmě. Pohlédla jsem naposledy na třpytící se vodu a vystoupala jsem opět nahoru. Jenže když jsem za sebou zavřela zahradní vrátka a vykročila k domu, vyšel na verandu Taylor. Sakra, nepočítala jsem s tím, že už bude také vzhůru. Co mě ale zaskočilo ještě víc, byl jeho nahý, vytrénovaný trup. Taylor si ho teď spokojeně protahoval a vydatně u toho zíval.

Už žádní chlapi, Ivy! říkala jsem si. *Chlapi znamenají neštěstí, ať vypadají sebelépe.*

A být nešťastná bylo to poslední, co jsem si přála.

IVY

Taylor si mě samozřejmě všiml a zavolal: „Dobré ráno! Tak tys už byla na pláži?“

„Ano, tam dole je nádherně.“

S úsměvem přikývl a napil se z šálku, který držel v ruce.

„Jak to, že už jsi vzhůru?“ vyptávala jsem se

„Směna na stavbě mi začíná už v sedm,“ vysvětloval. „Alespoň pak můžu odpoledne pokračovat tady.“ Sjel pohledem můj outfit. Na chvíli jsem se cítila nepříjemně, takhle nenalíčená a v nejobnošenějších věcech, které jsem s sebou měla.

Zamračil se, ale když jsem chtěla honem něco říct na obranu vybledlého Mickey Mouse, předběhl mě. „Měla bys tady nosit vždy alespoň tanga.“

„Cože?“ nechápala jsem.

„Ach ne, vy tomu říkáte žabky, že?“ Ukázal na proužky mezi svými prsty na nohou. „V Austrálii jim říkáme tanga.“ Ukázal do zahrady. „V trávě se můžou schovávat hadi nebo škorpioni, takže bys neměla chodit bosa.“

Vyděšeně jsem na něj zírala a on se nad mým výrazem rozesmál.

„Nepanikař, vyrostl jsem tady a ještě nikdy se mi nic vážného nepříhodovalo. Ale měla bys být neustále opatrná.“

„Ještě nic *vážného*,“ opakovala jsem po něm šeptem.

„Ne, tady jsou všechny domácnosti vybavené protijedem. A opravdu nebezpečná zvířata najdeš spíš v Outbacku, ve vnitrozemí, ne na pobřeží.“

Zneklidněně jsem prohlížela okolní trávu, ale žádná zvířata jsem neviděla. Místo toho přitáhl můj pohled strom se zelenými plody a... nevěřila jsem vlastním očím! „Neříkej, že to jsou avokáda!“

Taylor přikývl.

Doma jsem si tyhle drahé plody doprávala jen zřídka, a tady jich přímo přede mnou visel rovnou tucet. V hlavě se mi okamžitě začaly přehrávat nápady na recepty.

Taylor mě ale vytrhl z myšlenek. „Když už jsme u jídla – nechtěla by ses nasnídat?“

Chvilí jsem tu nabídku zvažovala, ale došla jsem k závěru, že jeho přítomnosti se tak jako tak úplně nevyhnu. „Dobře,“ odvětila jsem váhavě a následovala ho do kuchyně.

Tam Taylor otevřel lednici a vyjmenovával obsah: „Tousty, marmeláda, slanina...“ Zarazil se. „Nebo si dáš tu večeři ze včerejška?“

„A co to je?“ zjišťovala jsem zvědavě.

Místo odpovědi postavil na linku hnědý sáček a vytáhl z něj papírovou krabici a víčkem. Pod ním se schovávala porce fish & chips. Okamžitě se mi ústa zalila slinami a labužnický jsem vzdechla.

„Znamená to ano?“ zeptal se a otevřel zásuvku s příbory, zatímco já jsem horlivě přikyvovala. *Jsi příšerně nenažraná*, napomíнал mě tichý vnitřní hlas.

„Raději to sním já,“ říkal Leon pokaždé, když jsem zase jednou zkoušela recepty z kulinářských blogů. „Aby to všechno neskončilo na tvých bocích.“ Ať už ale mé boky vypadaly jakkoli, stejně mě nakonec podvedl. Tak jak to, že jsem ho nedokázala dostat z hlavy?

„V Německu by teď byl spíš čas na večeři,“ konstatovala jsem.

„Potom to dává smysl,“ souhlasil a podal mi vidličku.

Vzala jsem si ji od něj a labužnický jsem ji zapíchla do ryby. Byla dokonale propečená a stále ještě chutnala jako čerstvě ulovená.

„Mňam, je to dobrota,“ chválila jsem s plnou pusou.

„Z nejlepšního obchodu ve městě.“ Taylor ukázal na sáček, na kterém byl natištěn název *U Tří borovic*. Potom zasunul do toustovače dva plátky chleba, a zatímco já jsem dál jedla, začal si v pánvi smažit slaninu. Ulevilo se mi, že už nezmínil naše včerejší nedorozumění. Teď jsme tu jen v klidu společně snídali.

Nebylo jednoduché přinutit se odvrátit od něj pohled. Ještě stále si nic nepřehodil přes nahý trup, jen kolem krku měl černý kožený pásek s přívěskem ze dřeva. Musela jsem se doslova přimět odvrátit od něj pohled a zaměřit se místo toho na hranolky. Takhle by to dál nešlo. Bylo na čase stanovit si prozatím jasná pravidla, než se rozhodnu, jestli se přestěhuju, nebo tady zůstanu.

„Jako první potřebujeme rozvrh pro koupelnu,“ navrhla jsem. Taylor otočil plátek slaniny a zamračil se.

„Cože to potřebujeme?“

Netušila jsem, proč mě napadlo právě tohle, ale neměla jsem zájem potkat se s ním znovu zabalená jen do ručníku.

„Rozvrh pro koupelnu,“ zopakovala jsem netrpělivě. „Jak jinak se nám podaří nepotkávat se v koupelně?“

„My... prostě otočíme klíčem v zámku?“

Dobrý nápad. „Ale lepší by bylo, kdybychom si nastavili pevná pravidla. Abychom mohli žít každý podle svého denního režimu.“

Ačkoli i nadále nevypadal moc přesvědčený, pokrčil rameny. „Dobře, když je to pro tebe tak důležité.“ Posadil se naproti k baru.

„Vstáváš každý den takhle brzy?“ zjišťovala jsem. Přikývl.

„Dobře. „Tak dostaneš čas od šesti do půl sedmé a potom budu na řadě já. A večer tam můžeš být do osmi a potom zase já.“

„Ale na záchod si můžu dojít, když budu potřebovat?“ dobíral si mě a křenil se při tom.

„Samozřejmě.“ Tenhle rozhovor se nevyvíjel úplně podle mých představ.

Chvilí jsme jedli mlčky dál. Potom se zeptal: „Kdy máš být na farmě Rosewoodových?“

„V osm.“

„Můžu dneska začít později a dovézt tě tam,“ nabídl se.

Přijmout od něj pomoc? To v žádném případě. Však já si nějak poradím. „Ne, nemusíš se obtěžovat,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Jsi si jistá?“ zkusil to znovu. „Není jednoduché se tam dostat.“

„Naprosto jistá,“ přikývla jsem. Utrzovala jsem tím ale spíš sebe než jeho. Měla jsem přece v plánu vzít život do vlastních rukou.

„Dobře,“ odvětil se skeptickým výrazem ve tváři a uklidil své nádobí do myčky. „Tak já tedy využiju *můj slot* ke sprchování, než mi vyprší čas.“

Zrudla jsem a on kolem mě za veselého pískání prošel do koupelny. Hm, tady bude nejspíš ještě veselo.

TAYLOR

„**M**usíš být neustále ve střehu. Život udělá otočku a jako mávnutím křídel obrátí všechno vzhůru nohama právě ve chvíli, kdy to budeš nejmíň očekávat.“ To bylo nejmilejší pořekadlo mého dědy Jima. Souhlasně jsem přikyvoval a sledoval dál naše vlasce v moři, ačkoli jsem tenkrát ještě úplně nechápal, co tím měl na mysli.

Význam těch slov jsem pochopil teprve během minulého roku: *Pocit bezpečí je jen zdánlivý. Život se může změnit během okamžiku a potom je najednou všechno jinak.* A teď tu byla navíc i Ivy.

Zastrčil jsem klíček do zapalování a ještě jednou jsem se ohlédl k domu. Jako by se změnil, poté co se sem včera večer přiřítila jako lavina. Rozesmál jsem se při vzpomínce na to, jak jí bylo trapně, když si uvědomila svůj omyl. Nemohl jsem si pomoci a trochu jsem si ji kvůli tomu dobíral. To byl odjakživa můj styl, i když mě můj nejlepší kamarád Nathan často varoval, že si s tou svou nevymáchanou pusou jednou pěkně naběhnu.

Ivy byla očividně nepříjemně zaskočená, že její spolubydlící není žena, i když navenek vystupovala tak hlasitě a sebevědomě. A přesto... zdálo se mi, že jsem za tím drsným výrazem spatřil v jejích očích hluboce raněnou duši. Musel jsem na to stále myslet, takže jsem se v noci vůbec nevyspal.

Ale třeba jsem se mýlil...

Každopádně mi dnes ráno dala jasně najevo, že ode mě nehodlá přijmout pomoc. A jestli byl podmínkou pro naše soužití rozvrh

pro koupelnu, tak ať ho má. Hlavně že se nerozhodla okamžitě se zase odstěhovat.

Zrenovoval jsem druhý pokoj tak rychle, jak to jen šlo, abych ho mohl co nejdříve pronajmout. Nebyl jsem totiž zvyklý žít sám. Předtím jsem bydlel u rodičů. Jenže teď jsem už několik měsíců rekonstruoval dům své zákaznice Phoebe a ona mi v tom nechala volnou ruku. Znali jsme se už od doby, co jsem chodil s její vnučkou do školy, a teď už jsem se cítil jako člen jejich rodiny. Tady v Emerald Bay se stejně všichni znali. Což bylo někdy fajn a jindy dost otravné. Například když jsme šli s Nathanem zase jednou za školu, abychom na prknech nepropásli obzvlášť velké vlny, bylo jen otázkou hodin, než se to donese rodičům.

Stáhl jsem okénko a vyrazil po Kangaroo Hill dolů do centra. Cestou jsem se jako každé ráno kochal pohledem na azurově modré nebe nad pláží. Dřív jsem si vůbec nedokázal představit, že bych mohl žít na jakémkoli jiném místě na světě. Znal jsem tu každý kout. Ale během posledních měsíců jsem pociťoval nutkání jednoduše utéct a nechat Emerald Bay za zády a s ním i všechno, čím se to místo mezitím pro mě stalo.

Když jsem projížděl kolem parku Greenside, zamával jsem skupině, která tu – jako ostatně každý pátek – cvičila taiči. Potom jsem zamířil na náměstí k základní škole, kde jsme teď právě renovovali poničenou sportovní halu. Můj šéf i kolegyně Izzie už tu byli a pracovali právě na nové dřevěné střešní konstrukci, kterou jsme vyrobili minulý týden. Zbožňoval jsem práci se dřevem a znovu a znovu mě překvapovalo, co všechno se z něj dá vytvořit. A to, co jsem se naučil přes den na stavbě, jsem se pak pokoušel uplatnit večer v Kangaroo Hill.

Vystoupil jsem z pick-upu a vzal si z korby řemeslnický opasek s nářadím. „Dobré ráno,“ volal jsem cestou na ostatní.

Tom, který právě soustředěně měřil dřevěnou latku, jen přikývl, kdežto Izzie mě pozdravila plácnutím do dlaně.

„Tak co, jaký byl první večer s novou spolubydlící?“ zeptala se a zastrčila si mezi zuby několik hřebíků.

„Nijak ohromující,“ odvětil jsem, ačkoli setkání s Ivy zabalenou jen do ručníku bylo všechno možné, jen ne nuda. Ale do toho Izzie nic nebylo. „Šla brzy spát, protože byla unavená z cesty.“

Izzie soucitně přikývla. „A je fajn?“ procedila přes hřebíky v zubech a vzápětí jeden z nich zatloukla do latě před sebou.

Musel jsem se usmát, protože Ivy udělala vše pro to, aby naše první setkání stálo za to. A když dnes ráno seděla naproti mně s rozčuchanými vlasy v tom svém pyžamu a baštila fish & chips, byl jsem z ní úplně vedle. Musel jsem se opravdu soustředit, abych se věnoval snídani a nezíral stále na její porcelánovou pleť.

„Myslím, že jsme si sedli,“ odpověděl jsem místo toho neurčitě. Ale Izzie ta odpověď zřejmě stačila a dál se už nevyptávala.

„Sakra.“ Chytil jsem se za opasek s náradím. „Zapomněl jsem si železný úhelník. Jsem hned zpátky!“

Běžel jsem zpátky na parkoviště, které se mezitím zaplnilo auty. Při pohledu na děti v modrých uniformách, které rodiče vysadili před školou, se mi vybavilo, jak jsme kdysi s Nathanem zkoušeli projít školní branou alespoň bez kravaty, ale pokaždé nás přistihli.

Našel jsem úhelník v rohu korby pick-upu, kam během jízdy sklouzl, a zastrčil jsem si ho za opasek. Už jsem se vracel k hale, když vtom na mě někdo zavolał: „Taylore Wilsoně!“

Otočil jsem se a spatřil paní Holmesovou, moji bývalou učitelku. Měla na sobě šedý kostým a vlasy jako vždy sepnuté do drdolu. Moje starší sestra Drew tvrdila, že paní Holmesová má buď ve třídě nainstalovanou skrytou kameru, nebo disponuje nadpřirozenými schopnostmi, protože jinak by přece nemohla mít přehled o tom, co se jí děje za zády.

Teď se na mě zářivě usmívala. „Nikdy bych si nepomyslela, že tě potkám ve školním areálu už po dvou letech.“

Šel jsem k ní a potrásl jí podanou rukou. „Zdravím, paní Holmesová. Jak se máte?“ zeptal jsem se s upřímným zájmem. Byla

sice autorkou většiny mých poznámek v žákovské knížce, ale jednala se mnou vždy férově.

„Daří se mi dobře.“ Ukázala hlavou ke škole. „Každý rok nová banda rošťáků, kteří potřebují zkrotit, ale myslím, že po tobě a Nathanovi už mě nepřekvapí nic.“

Zakřenil jsem se a podrbal se rozpačitě na hlavě.

Rozesmála se a potom spokojeně prohlásila: „Ale jak vidím, našel jsi svoji cestu i přes nedostatečný zájem o Shakespeara.“

Anglická literatura mě nijak nevzrušovala a rozborů textů nebo interpretace básní mě ubíjely. Ne, mnohem raději jsem něco tvořil vlastníma rukama. Ve škole jsem nedokázal posedět chvíli v klidu – v jednom kuse to se mnou šilo.

„Ano,“ potvrdil jsem. „Dělám teď přesně to, co jsem si přál.“

„A jak to zvládáš?“ zeptala se a naklonila podezřívavě hlavu. „Slyšela jsem, že...“

Ale nenechal jsem ji domluvit, ačkoli jsem věděl, že to myslí dobře. „Všechno jde skvěle, paní Holmesová.“ Ukázal jsem za sebe ke sportovní hale. „Bohužel už se musím pustit do práce.“

Přikývla a já jsem její chápavý pohled sotva unesl. „Nechci tě zdržovat. Měj se dobře, Taylore.“

„Děkuji,“ odvětil jsem a přinutil se k úsměvu. Potom jsem se rozběhl zpátky k hale a cestou jsem se pokoušel na ten rozhovor zapomenout.

IVY

Jakmile Taylor odjel ve svém pick-upu, také jsem se připravila na cestu. Dočetla jsem se, že při práci na farmě jsou naprostou nezbytností pokrývka hlavy a krém na opalování, a tak jsem se oblékla do modré kšiltovky, černého tílka a béžových šortek a natřela svoji zatím ještě bledou pokožku dostatečnou vrstvou opalovacího krému. Potom jsem si vzala batoh, zamkla za sebou vchodové dveře a seběhla z kopce dolů do centra města. Odtud by měl podle informací na internetu jezdit autobus, který projížděl celým Emerald Bay až na jeho okraj. Z něj jsem se pak chystala jít až na farmu pěšky, i když to byl pořádný kus cesty.

Když jsem dorazila na zastávku, kde mě včera vyložil letištní kyvadlový autobus ze Sydney, zmateně jsem se rozhlížela. Až na bílou lavičku a značku zastávky tu nic jiného nebylo – ani jízdní řád nebo jakákoli jiná informace, jak se odsud dostat. Měla jsem být na farmě už za třicet minut a v žádném případě jsem nechtěla přijít hned v první den pozdě. Začala jsem panikařit – obchody naproti měly ještě zavřeno a kolem nebylo vidět ani človíčka. Rozhodla jsem se tedy, že vyrazím směrem k pláži. Musí tam být přece někdo, kdo mi řekne, kdy jede autobus. Zabočila jsem do ulice vedoucí přímo podél pobřeží – Pacific Avenue, jak mi prozradil pohled na tabuli. Vedle všemožných obchodů a kaváren jsem na jejím konci objevila restauraci, ze které zněla tichá hudba. U Tří borovic, stálo na ceduli nad vchodem. Tady určitě koupil Taylor moji večeri. Když jsem se vydala směrem k té budově, vyšel mi

naproti surfař v rozepnuté neoprenové kombinéze a podržel mi velké dřevěné dveře.

„Děkuji,“ řekla jsem.

„No worries, mate.“

To jsem přece slyšela už včera. Zřejmě tady byli všichni přesvědčeni o tom, že není třeba dělat si starosti. Těm se to lehce řeklo.

Vešla jsem dovnitř a rozhlédla se po prázdné restauraci. U Tří borovic byla moderně a útulně zařízená restaurace. Nad dřevěnými stoly tu visely lampy z pletených košů a kompletně prosklené stěny poskytovaly výhled na moře. Když jsem přistoupila k protějším dveřím, odsunuly se během okamžiku do stran a dovnitř zavála svěží bríza. Vyšla jsem ven na prostornou terasu, nad kterou visely šňůry se spoustou lampionů. Ale ani tady nebyl nikdo, koho bych se mohla zeptat. Spatřila jsem jen zalesněný kopec, který se tyčil na konci pláže. Odtud musel být překrásný výhled na Emerald Bay. V duchu jsem si umínila, že tam co nejdříve vystoupám. Když jsem se vrátila dovnitř, všimla jsem si šlachovitého mladíka asi tak v mém věku, který stál za barem a přátelsky se usmíval.

„Ahoj. Můžu ti nějak pomoci?“

„Ahoj, ano, prosím. Řekl bys mi, kdy odjíždí autobus z hlavní třídy?“

Svraštil čelo. „Tak to bohužel těžko říct. Louie, řidič, vede každý pátek ráno v parku Greenside kurz taiči. Když se to protáhne, nejede autobus vůbec.“

To si snad dělal legraci! Když viděl můj výraz, rozesmál se. „Promiň. Asi to zní opravdu bláznivě, když nejsi odsud.“ Podal mi ruku. „Mimochodem, já jsem Nathan.“

Potřásla jsem si s ním a odvětila: „Ivy.“

Zarazil se. „Nenastěhovala ses právě nahoru do Kangaroo Hill?“

„Ano,“ odvětila jsem překvapeně. Odkud to věděl?

„Bydlí tam můj kamarád Taylor,“ vysvětloval. A jéje. Jestlipak už mu Taylor vyklopil všechno o mém trapném omylu? Jestli ano, nedal na sobě Nathan každopádně nic znát. Místo toho řekl: „Jak

už jsem říkal, na autobus tu raději nespolehej. Navíc stejně jezdí jen třikrát denně.“

Do háje. A jak jsem se teď měla dostat na farmu? Ležela pořádny kus za městem – pěšky bych to už v žádném případě nestihla.

Nathan si mého zoufalství zřejmě všiml, protože se vzápětí zeptal: „Kam se potřebuješ dostat?“

„Na farmu Rosewood.“ V panice jsem vytáhla mobil – není poblíž alespoň stanoviště taxi?

„Ty vypomáháš se sklizní u starého Benfielda?“

Jen jsem přikývla a zadala jsem do vyhledávače na mobilu *Emerald Bay taxi*.

„Obyčejně jezdívám na farmu vyzvednout dodávku pro naši kuchyň až v sobotu. Ale můžu to klidně udělat už teď a vzít tě tam.“

„Ne, díky. Vezmu si taxi.“

Nathan se křenil. „Na zdejší taxi si taky pěkně počkáš. Kromě kyvadlové dopravy do Sydney je tu už jen jeden dopravce, toho si ale musíš objednat den předem.“

Kde jsem se to jen ocitla?

No, skvěle, Ivy. Odjela jsi sem s hodně naivními představami. Leon se pravděpodobně nemýlí: ty na takové dobrodružství nemáš. Uvědomila jsem si, že se mi do očí derou slzy.

„Opravdu tě tam rád zavezu,“ nabídl se Nathan znovu.

Ačkoli jsem to chtěla zvládnout sama, musela jsem si přiznat, že tohle je momentálně moje jediná možnost.

„To by bylo skvělé,“ řekla jsem proto, náhle zcela vyčerpaná.

Nathan přikývl a zavolal směrem ke kuchyni: „Tati, zajedu do Rosewoodu, jsem hned zpátky.“

Zatímco si bral z pultu klíčky, z kuchyně se ozvalo jen stručné, hluboké „Oukej“. Vyšli jsme ven a Nathan ukázal na starý jeep. „Ten je můj.“ Pak zamířil ke dvířkům na pravé straně. Když jsem na něj zaraženě pohlédla, ukázal přes okno na volant. „Jedíme tu vlevo a řidič tedy sedí napravo.“

„Ach, ano. Jasně,“ vykoktala jsem, rychle jsem přešla na druhou stranu a nastoupila. Podlaha byla zanesená pískem a všude se povalovaly lahve s vodou a papírové sáčky.

„Promiň ten nepořádek,“ omluvil se a nastartoval motor. „Nemívám tu často hosty.“

„Nevadí,“ odvětila jsem. Objevila jsem na zadní sedačce černou neoprenovou kombinézu a vedle dětskou sedačku. Že by měl Nathan dítě?

Jeli jsme zpátky po Pacific Avenue, ve které se pomalinku probouzel život. Kolem kaváren už se loudali turisté a od moře se vraceli surfaři z ranní jízdy na vlnách.

Odkašlala jsem si. „Ty vedeš Tři borovice spolu s tátou?“

Nathan přikývl. „Podnik patří rodičům, ale odjakživa jsem jim pomáhal a dnes už tady pracuju nastálo.“

„To zní skvěle.“

Nathan pokrčil rameny. „Není to vůbec tak úžasné, jak to možná vypadá. Tak nějak jsem tady po škole uvízl.“

Pohlédla jsem z okna, za kterým se míhal třpytivý oceán. „To mu rozumím.“

„A co sem zavedlo tebe?“ zajímal se.

Nebylo jednoduché popsat někomu cizímu ten zmatek, který panoval v mém životě. „Potřebovala jsem trochu odstup od domova. Chci si v hlavě ujasnit pár věcí.“

„To je zřejmě dnešní trend,“ mínil Nathan. Zdálo se mi, že jsem při tom v jeho hlase zaslechla špetku smutku.

„Jak to myslíš?“

„Ach, to není důležité,“ odvětil spěšně a pokračoval s hranou veselostí: „Takže teď pracuješ jako sběračka?“

Přikývla jsem a dál už jsem se na nic nevyptávala. „Ano. Potřebuju si vydělat peníze, abych tady mohla bydlet.“

„A co jsi dělala dosud?“

„Minulé léto jsem odmaturovala a pak začala studovat podnikovou ekonomii.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na dosah hvězd.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.